ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 7, Sayı 3 (75)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Mart 1980

Kölelik anlaşmasına, DGM'lere, zorbalık yasalarına, açlık poketine, silâhlanmaya ve ölüm füzelerine karşı en geniş demokratik güçlerin eylem birliği için ileri!

Leninci yol

Türkiyemizde sınıf savaşları, giderek biteviye sertleşiyor. İşçi sınıfı hareketi, grevlerle, İzmir'deki gibi, peşpeşe 100 binlik protesto yürüyüş ve mitingleriyle, kısa genel grevlerle, yeni savaş biçimleri ve yöntemleriyle yeni boyutlar alıyor. Bu direniş, bu savaş, onun etki ve tepkileri yurdun her yanına giderek yayılıyor.

Gerici egemen çevreler, hükümetiyle, ordusu, polisi, topları, tanklarıyla, elindeki tüm araçlarla bu yığınsal hareketi ezmek, onun yayılmasını önlemek, asker-sivil zorbalık rejimini yerleştirmek peşindedir. Bunu yaparken de emperyalist tekellere, NATO'lara, yayılıcı Amerikan çevrelerine daha da bağlanıyor. Bu güçlere dayanıp, işbirlikçi tekelci burjuvazi, onun vurucu gücü militarist klik orduyu halkın, haklarını savunan işçilerin üzerine sürüyor. İzmir'de yiğit Tariş işçilerine karşı uygulanan kanlı yığınsal saldırı bunun en taze örneğidir. Ve egemen burjuvazi, MİT, polis, gelişen işçi, yığın hareketlerini daha kolay ezebilmek için en iğrenç provokasyonları çıkarıyor, Maocugoşist karması gurupçukları kışkırtıyor.

Böylesi bir durumda TKP'nin tutumu, taktiği nedir? En başta, komünistlerin, tüm parti örgütlerinin görevi yığınların, hareketin içinde, fabrikalarda, mahallelerde işçilerin, tüm savaşanların yanında olmaktır. Hareketin atardamarını elinde tutmaktır. Nefesini dinlemektir. Aktif, girişken olmaktır. Yanlışları görmek, savaşa yön vermektir. Parti komitelerinin, komünistlerin, başta gelen görevlerinden biri; işçi hareketini, kadroları düşmana kırdırmamaktır. İşçileri, grevcileri burjuvazinin çektiği «silindir ateşleri» altında ezdirmemektir. Savaş yöntemlerini, savaşın örgüt biçimlerini iyi seçmek, doğru kullanmaktır. Bu, savaş ustalığı ister. Bu yolda, son aylarda yığın hareketlerinden alınacak çok ders vardır. Tariş savaşları da bunun içindedir.

TKP gelişiyor. Tüm ülke çapında örgütleniyor. TKP etkinliğini, saygınlığını ancak savaşlarla, yığınlara daha sıkı sarılmakla, savaşlarda yığınları örgütlemekle, savaşlarda başı çekmekle arttırabilir. Leninci yol budur.

Açıklama

TKP MK Politik Bürosu toplandı. Uluslararası durumu, ülkemizdeki son politik gelişmeleri ve partimizin önünde duran görevleri görüştü. Uluslararası durumda yeni özellik şudur: ABD emperyalizmi yeniden soğuk savaş dönemini geri getirmek için çabalarını yoğunlaştırıyor. Batı Avrupa'ya ABD ölüm füzelerinin yerleştirilmesi için NATO'nun aldığı karar, Amerikan emperyalizminin Orta Doğu'da yeni saldırı blokları çatıştırmak çabaları, bütün bunlar, hem dünyada, hem bölgemizde barış ve güvenliği tehlikeye düşürüyor, savaş tehlikesini arttırıyor.

Amerikan emperyalizmi Afganistan devriminin yeni bir aşamaya yükselmesinden bu yana anti-Sovyet kampanyayı yoğunlaştırdı. Afganistan Demokratik Cumhuriyeti'nde devrimci güçlerin kararlı çıkışı, ve Sovyetler Birliği'nin Leninci enternasyonalist yardımıyla gericiliğin, Amerikan ajanlarının ülkede eski düzeni yeniden kurma planları suya düşürüldü. TKP, Sovyetler Birliği'nin Afganistan devrimine yaptığı yardıma büyük değer biçiyor.

Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkeler barışı güçlendirme ve gerginliği giderme çabalarını aralıksız sürdürüyorlar.

Barış kampanyasını ardıcıl sürdürmek ve güçlendirmek, savaş tehlikesine karşı yığınları uyarmak, anti-Sovyetizme karşı savaşa daha geniş güçleri katmak, emperyalist propagandanın etkinliğini kırmak, Afganistan devrimiyle yığınsal dayanışmayı güçlendirmek zorunluktur.

Ülkemizde ekonomik, sosyal ve politik bunalım yeni bir aşamaya yükseliyor. Erki elinde tutan güçler yarı-askersel bir zorbalık rejimine gidiyor. Demokratik yığın örgütleri kapatılıyor. Devlet aygıtından, ordudan demokratik ögeler eleniyor. Memur, öğretmen kıyımı sürüyor. Devlet kadroları gericilerle dolduruluyor. Kürt halkına karşı ulusal baskı ve zobalık daha da artıyor. Amerikan emperyalizminin ve NATO'nun Türkiye üzerindeki politik ve askersel hegemonyası daha da perçinleniyor. Türkiye yeni saldırgan askersel bloklara sürükleniyor. Emperyalizmin bölgemizdeki serüvenlerine araç ediliyor. Emperyalist tekellere, Ortak Pazar'a, uluslararası finans örgütlerine ülke ekonomisi daha da teslim ediliyor. Emperyalizmin işbirlikçisi tekeller ekonomide ve devlet aygıtındaki konumlarını güçlendiriyor.

Burjuva partileri, AP ve CHP yönetimi işçi ve emekçilerin demokratik kazanımlarını budamakta ve ülkeyi emperyalizme bağlamakta uzlaşıyor. CHP yönetiminin Amerikancı, holdingçi, sıkıyönetimci Demirel hükümetini eleştirmesi, yeniden boş umutlar yaratmaktan öte eylemsel bir anlam taşımıyor.

Ekonomik bunalımın tüm yükü emekçi yığınların sırtına daha acımasız yükleniyor. Son devalüasyon ve zamlarla yığınların yaşam koşulları daha da kötüleşiyor. İşten çıkartmalar ve işsizlik yığınsallaşıyor.

Türkiye'de emperyalizmin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin, militarist kliğin, Amerikancı, sıkıyönetimci, holdingçi Demirel hükümetinin saldırılarını göğüsleyecek güçler vardır. İşçi sınıfının emekçi yığınların sıralarında direniş potansiyeli artıyor. Yığınsal eylemler gelişiyor ve sıklaşıyor. İşçi sınıfının savaşları giderek sert biçimler alıyor.

TKP MK Politik Bürosu, emperyalizmin, NATO'nun artan hegemonyasını geriletmek, demokratik kazanımlara ve konumlara, emekçilerin yaşam koşullarına, barış ve güvenliğe yönelik saldırıları geri püskürtmek için en geniş demokrasi güçlerinin eylem birliğini zorunlu sayıyor. Son dönemde, eylem birliği alanında atılan adımların daha da geliştirilmesi işçi savaşıyor.

TKP MK Politik Bürosu, egemen güçlerin yoğunlaşan saldırılarını geri püskürtmek, demokratik konumları güçlendirmek amacıyla başta işçi sınıfı olmak üzere, en geniş demokratik güçlerin ülke çapında genel direnişinden başka yol olmadığını açıklıyor. Komünistler böylesi bir direnişi hazırlamak ve örgütlemek için en önde savaşıyor.

TKP MK Politik Bürosu, partinin ideolojik, politik, örgütsel Leninci birliğinin daha da güçlendiğini vurguladı. Örgütsel gelişmenin yurt çapında yeni bir aşamaya yükseldiğini saptadı. TKP 60'ıncı yılına ulusal çapta savaşkan bir parti olarak giriyor.

Türkiye Komünist Partisi
MK Politik Bürosu

10 Şubat 1980

Açık tehlike

Genel Kurmay Başkanı Evren, Amerikan generali Sheer'in yanında NATO manevralarını yönettikten sonra bir demeç verdi. Bu demecinde «idam kararlarının onaylanmaması»ndan ötürü meclisleri suçladı. «İstiklâl Mahkemeleri» kurulmasını, «sıkıyönetim komutanlıklarının yetkilerinin genişletilmesini», «cezaların arttırılmasını» istedi. «İkinci bir uyarının mektupla olmayacağını» belirtti ve çok önemli iki tehdit savurdu: Birincisi, «parlamenter düzen içinde işler yürüsün» istemelerine karşın «sabırlarının taşacağını» ve ikincisi, «kan dökmek istememelerine» karşın «kan dökmeyi göze alırsak her şeyi bir ayda halledeceklerini» söyledi.

Bu demeç, militarist kliğin askersel bir darbeye bile hazır olduğunu ve daha bugünden yurttaş kanı dökmeyi en ince noktalarına kadar planladığını kesinlikle belgelemiş bulunuyor.

Hem Türkiye Kürdistanında, hem de İzmir'de biri NATO manevrası, öteki açıkça halka saldırı niteliğindeki iki askersel hareket, militarist kliğin tırmanma planlarında büyük yer tutuyor. İşçi ve emekçi yığınlarının en doğal hakları için yürüttüğü savaşımı süngüyle bastırmak ve Kürt halkının istemlerini kan içinde boğmak militarist kliğin programında köşe taşlarını oluşturuyor. Tariş işçisine karşı saldırının «başkomutanlığı»nı Ege 4. Ordu Komutanının üstlenmesi, Doğu manevralarının başında Genel Kurmay Başkanının ve Amerikan generallerinin bulunması bu bakımdan rastgele değildir. Militarist klik burjuvazinin parlamenter politik güçlerinden bağımsız olarak politik yaşama ağırlığını koyuyor.

Gerici bir askersel dikta korkutmacasıyla yarı-askersel zorbalık rejimi yasallaştırılmak isteniyor. Başkanlık sistemi ve Milli Güvenlik Kurulu'nun karar organına dönüştürülmesi, özel güvenlik örgütlerinin, DGM'lerin kurulması planlanıyor. Bu açık bir tehlikedir. Ama bu tehlikeyi yalnız iç politika ile bağlı görmek doğru olmaz. Gerçekten de Orgeneral Evren'in demeç verdiği gün, Amerikan generali Sheer de bir demeç vermiştir ve Türkiye'deki bu planların öteki yüzünü açığa vurmuştur. Sheer, ülkemizin doğu sınırlarını göstererek, «burası, bizim (yani Amerika'nın) birinci sınıf savunma hatlarıdır» demiştir. Dahası, bu savunma hatlarından Moskova arasında «400 millik» bir uzaklık olduğuna değinmiş, böylece bu Amerikan savunma hattının, emperyalistler, barış düşmanları için taşıdığı önemi vurgulamıştır. Amerikan generalinin sözleri açıktır. O, Türkiye'nin silâhlı güçlerini Türkiye halkına karşı bir vurucu güç olarak görmekle kalmıyor, orduyu emperyalist çıkarlar için komşu ülkelere, Sovyetler Birliği'ne karşı da bir koç başı olarak kullanmak istiyor.

Ülkemizde demokrasiden arta kalan ne varsa tehlikededir. Bölgemizde barış, güvenlik tehlikededir. NATO'nun dipçiği ülkemizin emekçilerinin sırtına iniyor ve namluları komşu ülkelere çevriliyor. O nedenle, demokrasi ve barış için savaş NATO'ya, Amerikan emperyalizmine karşı savaştan ayrılmıyor.

Çağrı

Yiğit Tariş işçileriyle dayanışmayı güçlendirelim!

Yiğit Tariş işçileri günlerden beri şanlı bir direniş sürdürüyor. İzmir işçileri, emekçileri 24 saatlik genel greve gitti. Bu direniş daha şimdiden Ege halkının desteğini kazandı. Tariş işçilerinin eylemi, memleketin dört bucağında yankılanıyor. Zincirleme dayanışma eylemleri yükseliyor. Emperyalizmin, tekellerin, Demirel hükümetinin saldırılarına karşı işçi sınıfının, milyonlarca emekçinin savaşım gücü bileniyor. Genel direniş belgisi yayılıyor. İşsizliğe, pahalılığa, dayanılmaz vergilere, anti-demokratik baskılara, zorbalığa ve faşist saldırılara karşı, iş, ekmek, toprak, can güvenliği, demokratik haklar ve özgürlükler için direnmekten başka yol olmadığını, halkımız giderek daha iyi kavrıyor.

Yığınsal işten atmalara, Tariş'in faşistlere üs yapılmasına, tekellerce yağma edilmesine karşı çıkan işçilerin bu istemleri tümüyle haklıdır. TKP, direnen yiğit Tariş işçilerinin yanındadır.

Demirel hükümeti, direnişe giden işçilere, halka karşı kanlı bir savaş açtı. Askeri, jandarmayı, polisi panzerlerle işgal ordusu gibi halkın üzerine sürüyor. Yakalanan işçiler canlı kalkan olarak kullanılıyor. Emekçi semtleri basılıyor. Binlerce işçi, emekçi, kadın ve çocuk tutuklanıyor. Stadyumlara dolduruluyor. Daha dün, ABD ile kölelik anlaşması bağlayan, memleketi emperyalizme satan Demirel hükümeti, Amerikan bankalarının, yerli, yabancı tekellerin planlarını zorbalık yasalarıyla, süngü gücüyle uyguluyor.

Bu kanlı saldırı karşısında emekçilerin, çolukları, çocuklarıyla barikatlarda, sınıf düşmanına karşı savundukları fabrikalarda sürdürdükleri direniş sonuna kadar haklıdır. Dökülen kanların suçlusu işçi düşmanı, halk düşmanı Demirel hükümetidir, gerici, sıkıyönetimci generallerdir. Gerçek gün gibi ortadadır.

Hükümet, militarist klik, işçi ve demokrasi hareketini ezmek ve böylece bunalımın yükünü halkın sırtına daha da yoğun yıkmak için kanlı provokasyonlar tezgahlıyor. Bu oyuna gelmemek, serüvenciliğe düşmeden, yığınsal direnişi örgütlü ve disiplinli sürdürmek günün parolası, başarının anahtarıdır.

İşçilerin haklı direnişini yasa dışı diye eleştiren CHP sağ yöneticileri, hükümetin, zorbaların kan dökmesine ses çıkartmıyor. Tüm CHP'liler mecliste hükümetin bu yasa dışı, kanlı zorbalığına karşı olan tüm saylavlar, Tariş işçileriyle dayanışmanızı gösterin!

Kaput giymiş emekçi halk çocukları, askerler, jandarmalar, «Biz işgal ordusu değiliz» diyen yurtsever subaylar! Faşistlerin kurşunladığı Yurdakul'un anısını yaşatan, ateş emri veren komserin karşısına dikilen polisler! Kardeşlerinize, komşularınıza, yurttaşlarınıza kurşun sıkmayın! Kışlaya, karakola geri dönün!

MHP'nin «Tariş'e alacağız» diye kandırmaya çalıştığı emekçiler! Faşistlerin oyununa gelmeyin! Grev kırıcılığı yapmayın! Sınıf kardeşlerinizin işini, ekmeğini elinden almakta araç olmayın!

Sarı sözleşmeleri yırtmak için ayağa kalkan Seka, demir yolu, tekstil işçileri! Tekellere karşı toplu sözleşme savaşımı içinde olan yüzbinlerce işçi! Pahalılığa, vergilere, yoklara karşı direnen kent ve köy emekçileri! Kıyıma, baskıya uğrayan öğretmen, memur ve aydınlar! Tariş işçileriyle dayanışmayı güçlendirin!

Kooperatifleri yerli-yabancı tekellerce yağma edilen, yıkılmak istenen, ürünlerine yok pahasına el konan Ege köylüleri! Direnişçi işçilere arka çıkın!

Tutuklu tüm işçilerin serbest bırakılması, Tariş'e bir tek faşistin sokulmaması ve Tariş'in tekellerin yağmasından korunması için, tüm ulusal demokratik güçler Tariş işçileriyle omuz omuza!

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

12 Şubat 1980

«Direndiğimiz için değil, daha çok direnmediğimiz için bu acılar yakamızı bırakmıyor.» Ekmeğini ekmeksiz kalanla paylaşan komünistin sözü budur, dayanışmasının özü budur.

Halkın bilincine şu gerçeği yazın! Parti her zaman yanınızdadır.

Barış için

Özellikle 1970 yıllarında Sovyetler Birliği'nin barış atılımıyla büyük bir ivme kazanan uluslararası gerginliği azaltma süreci günümüzde Amerikan emperyalizminin izlediği «soğuk savaşa» dönme politikasıyla durdurulmak isteniyor. Tüm dünya halkları, gerginliği giderme yolunda atılan her adımın toplumsal ilerleme için ne denli dirimsel olduğunu görmüşlerdir. Silâhlanmayı tırmandırmakla, «Carter doktrini» denilen politika ile Amerikan emperyalizmi konumlarını güçlendirmeye, bu olanakları baltalamaya çalışıyor.

Türkiye, uluslararası yumuşamanın hiç de azımsanmayacak meyvalarını tadan ülkelerden birisi. 12 Mart rejiminin çökmesinde bu etkenin de rolü küçümsenemez. NATO'nun güneydoğu kanadında çelişkilerin sertleşmesi sonucunda, Türkiye, Amerikan emperyalizminin ağır baskılarına Amerikan üslerini biçimsel olsa da kapatmakla yanıt verdiğinde, bu uluslararası ortamdan yararlandı. Bu dönemde Türkiye emperyalist hegemonyanın derinleştirdiği bunalım içinde başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerle ekonomik ilişkilerini canlandırabildi. Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında Politik Belge'nin imzalanmasını bölgede barışı, güvenliği, güçlendirme yönündeki bu adımı bu dönemde emperyalistler önleyemedi.

Bugüne gelince ... Emperyalizmin silâhlanma yarışını kışkırtma, uluslararası durumu gerginleştirme politikası, «Carter doktrini» daha şimdiden ülkemize, halkımıza pahalıya oturuyor. «İşbirlikçi, tekelci burjuvazinin, militarist kliğin açık, askersel diktatörlük tehditleri yükseliyor. Gerici, politik rejim yarı-askersel zorbalık rejimi niteliği kazanıyor. Amerikan emperyalizmi Türkiye'ye yeni ikili kölelik anlaşmasını dayatmakla kalmıyor. Emperyalistler, ülkemizin içinde bulunduğu derin bunalımdan sinsice yararlanıyor, tüm hegemonyacı isteklerini teker teker dayatıyorlar. Demirel hükümeti Türkiye'yi Ortak Pazar'a köle etmek, bir avuç işbirlikçi, tekelci kapitalistin çıkarları için ekonomiyi tümüyle UPF'lerin, Dünya Bankalarının eline teslim etmek yolundan yürüyor. Bu politika, ekonomik bunalımın derinleşmesi, emekçilerin daha da yoksullaşması sonucunu doğuruyor. Göklerimizde U-2 casusluk uçakları yine uçuruluyor ve Türkiye NATO'nun en gerici çevrelerinin «soğuk savaş» politikasına araç ediliyor.

Ölüm füzelerine, silâhlanma yarışına karşı savaş, zorbalık yasalarını, ikili kölelik anlaşmalarını yırtmak, açlık paketini parçalamak için savaşla böylesine birbirine bağlıdır.

Sendikal Birlik

Sendikalar arasında eylem birliğinin güçlenmesi sınıf ve yığın sendikacılığına karşı yürütülen saldırıyı bir kez daha kırdı. Ulusal ve uluslararası dayanışma sonucunda, tutuklu bulunan Maden-İş, Banksen, Baysen sendikalarının yöneticileri serbest bırakıldı.

DİSK'te sınıf ve yığın sendikacılığı temelinde birliğin yeniden sağlanması sendikalar arasında eylem birliği hareketini daha da hızlandırıp, güçlendirecek önemdedir. Bu nedenledir ki, DİSK'in kuruluş yıldönümü toplantısına, DİSK'in kurucu sendikası Maden-İş başta olmak üzere Banksen ve Baysen sendikalarının katılmaları büyük bir coşkuyla karşılandı. Türk-İş yönetimindeki şarı sendikacıların DİSK'in eylem birliği önerilerini geri tepmeye çalışmalarına karşılık Türk-İş'e bağlı 14 sendika eylem birliğinden yana olduğunu açıkladı. Hürcam-İş, Kristal-İş; Petkim-İş, Petrol-İş; Maden-İş, Otomobil-İş arasındaki eylem birliği gerçekleşti. DİSK'e, Türk-İş'e bağlı sendikalar ve bağımsız sendikalar toplu sözleşme savaşımında bulundukları işkollarındaki tüm işçilerin somut çıkarları temelinde eylem birliği yolunda yürüyorlar.

Demirel hükümeti lokavtlarla, silâhla DİSK'in de, Türk-İş'e bağlı sendikaların da üzerine yürüyor. Tekelci, holdingçi patronların güdümündeki gerici hükümet, bunalımı, yüzde ellilik devalüasyon ve yüzde yüzün üzerindeki zamlarla emekçilerin üzerine daha da yıkmıştır. Bu koşullarda, bağıtlanmış olan toplu sözleşmelerin anlamı kalmamıştır. Bu nedenle Türk-İş'e bağlı Teksif, DYF-İş ve Selüloz-İş sendikaları tabanında görüldüğü gibi, onbinlerce işçi «sarı toplu sözleşmeyi yırtacağız» diye haykırıyorlar. Ücretleri fiat artışlarının altında tutmayı, sosyal, kalıcı haklarından vazgeçmeyi dayatan bu sarı sözleşmelerin yırtılabilmesi için sendikal eylem birliğini güçlendirmek, yeni zamları ve devalüasyonu gözönüne alan ortak toplu sözleşme taslakları hazırlamak eğilimi güç kazanıyor.

Tekellerin dayattığı sarı sözleşmeleri yırtmak belgisi, kölelik anlaşmasını, DGM ve zorbalık yasalarını yırtmak, işsizliğe, ve pahalılığa karşı savaşmak belgilerinden ayrılmıyor.

Ateşle oynamak

ABD emperyalizmi, NATO, Pekin yönetimi ateşle oynuyor, dünyayı yeniden «soğuk savaş» dönemine sürüklemeye çalışıyor. Şimdiye kadar görülmemiş bir biçimde anti-Sovyetizm kampanyası yürütüyor. Sovyetler Birliği'nin Afganistan hükümetinin isteği üzerine uluslararası sözleşmelere uygun olarak, Afganistan halkına yaptığı enternasyonalist yardımı karalamaya çalışıyor. Böylelikle uluslararası durumun gerginleşmesinin gerçek nedenini gizlemeye yelteniyor.

Uluslararası durumun gerginleşmesinin gerçek nedeni emperyalizmin, NATO'nun Afganistan olaylarından çok daha önce uygulamaya koyduğu barış ve yumuşama sürecini baltalama, hızla tırmandırılan silâhlanma politikasıdır. NATO uzun süreli silâhlanma planını uygulamaya koyduktan başka, Batı Avrupa ülkelerine yeni nükleer füzeler yerleştirme kararı aldı. Carter, ABD senatosunda SALT-2 anlaşmasının onaylanmasını erteletti. ABD'nin silâhlanma bütçesi rekor düzeye 165 milyar dolara ulaştı. Orta Doğu'da bazı konumlarını yitiren ABD emperyalizmi, bölgede «ulusal çıkarları»nı koruma adı altında yeni askersel üsler açıyor, yeni saldırganlık blokları oluşturmak istiyor. Bu amaçla 110 bin kişilik bir «çevik ordu» oluşturuldu. Bu ordu, ABD'nin politik, ekonomik ve askersel çıkarları için dünyanın her bölgesine, özellikle zengin petrol kaynaklarına sahip Orta Doğu'ya her an saldırabilmek için kuruldu. Bu saldırgan politika tırmandırılmaya başlandığı zaman «Afganistan olayları» diye ortada bir olay yoktu. Carter baskıyla NATO içindeki ortaklarından silâhlanma yarışına katılmalarını, daha koyu bir anti-Sovyetizm politikası yürütmelerini istiyor. Türkiye'de gerici-faşist, Maocu basının azgın anti-Sovyetizm kampanyası Carter'ın bu direktifleri üzerine yürütülüyor.

Ama bu anti-Sovyetizm kampanyası iç ve dış gericiliğin istediği sonuçları vermiyor. Tam tersine, TKP, işçi partileri, sendikalar, Barış Derneği ve daha bir çok demokratik kuruluşun Afganistan halkıyla kardeşçe dayanışması yükseliyor. İşçi sınıfı, halkımız ulusal kurtuluş savaşında kardeş yardımını esirgemeyen Sovyetler Birliği'nin Afgan halkına yardımını da yürekten selâmlıyor. Burjuvazinin realist çevreleri de, Pentagon'un azgın anti-Sovyetizmine ayak uydurmuyor, Türk-Sovyet ilişkilerine zarar verecek tutumlara girilmemesini istiyor.

Ulusal sorun

Bugün ulusal sorun son derecede yakıcıdır, işçi sınıfının politik, ideolojik savaşında önde gelen bir yer tutmaktadır. Neden?

İşbirlikçi, tekelci burjuvazinin Türkiye'ye yerleştirmek istediği zorbalık rejimi, faşizm tehlikesi yalnız anti-komünizmin kara bayrağı ile değil, «bölücülük»le savaş belgisi altında tezgâhlanıyor. Kimi liberal çevrelerin sandıklarının tersine, bu şoven saldırıya, ulusal sorunda en demokratik, en devrimci bir tutum almadan, ulusların kendi yazgılarını özgürce belirleme haklarını savunmadan karşı koymak olanaksızdır. Milliyetçi ön yargılarla dolu küçük burjuvazinin bu ön yargılarından kopmadan, diktacıların, faşistlerin elindeki şovenist silâhla savaşılamaz. Çünkü bugün Kürt ulusal hareketi içinde yer alan kimi örgütler, programlarına «ayrı bir Kürt devleti» amacını koymuşlardır ve egemen sınıfların ellerinde «bölünüyoruz» diye salladıkları belge de budur. Bu programların doğruluğu yanlışlığı üstüne her sınıfsal çizginin değişik konumu vardır. Ama gündeme gelen sorun, böylesi programlar öne sürenler de içinde olmak üzere, Kürt ulusal hareketine karşı egemen sınıfların saldırıları karşısında tutumdur. Bu alanda ortacılık söz konusu olamaz. «Ayrılmak» isteyenin ezilmesine «evet», «birleşmek» isteyenin ezilmesine «hayır» denemez. Kime yönelirse yönelsin, ulusal baskının her türüne karşı ardıcıl savaşmayan, Türk şovenizmine, tüm ülkede zorbalık rejimi yanlısı güçlere boyun eğmiş olur.

Böylesi bir tutum, değişik programlarla ortaya çıkan Kürt ulusal hareketinin örgütleri arasına eşitlik koymak anlamına gelmez. TKP, birinci olarak, Türkiye işçi sınıfını ulus temelinde bölme, ulusal «işçi» partileri, ulusal «işçi» sendikaları kurma çizgisiyle ideolojik savaşa ara vermeyecektir. İkincisi, «Büyük Kürdistan» belgisiyle ortaya çıkan akımların milliyetçi niteliğini sergileyecektir. Üçüncüsü, «ayrı savaş» politikası izleyenlerin, Türk ve Kürt halklarının baş düşmanı emperyalizme ve işbirlikçi, tekelci burjuvaziye, toprak ağalarına karşı ortak savaşı böldüklerini açıklamaktan geri durmayacaktır. Dördüncüsü, TKP, düpedüz CIA'nın, MIT'in güdümünde örgütlenen Maocu, Apocu terör yuvalarını Türk ve Kürt halklarının ortak düşmanı olan egemen sınıfların aracı olarak görüyor ve bunlara karşı savaşıyor.

TKP, Kürt devrimci demokratlarıyla eylem birliğine, bu açık, içtenlikle tutumu ile giriyor. Halklar arasındaki kardeşlik,

(Devamı 7. sayfada)

Lenin köşesi

Legal ve illegal basın

Lenin, işçi basının sürekli baskı altında olduğu, sansür edildiği koşullarda komünistlerin legal basından yararlanırken çoğu kez Ezop diliyle konuşmaları gerektiğini vurguluyor ve «Kapitalizmin en yüksek aşaması emperyalizm» adlı yapıtının önsözünde şöyle diyor: *«Broşür, Çarlık hükümetinin sansürü gözönünde bulundurularak yazılmıştır. Bundan ötürü ben özellikle teorik ve ekonomik sorunlarla sınırlı kalmak, öte yandan politikayla ilgili az sayıdaki uyarıları da çok büyük bir titizlikle, dikkatle, imalı konuşarak, Ezop diliyle – kahrolası Ezop diliyle – konuşarak formüle etmek zorundayım. Çarlık hükümeti tüm devrimcileri, onlar «legal» yapıtlar yazmak için kalemi ele aldıklarında buna başvurmak zorunda bırakıyor.»* (Tüm yapıtlar, c. 27, s. 301.)

Lenin, örneğin Kerenski hükümeti döneminde legal basına yazdığı yazılarda bu basının kapatılmasına gerekçe yapılabilecek hiçbir ipucu vermemeye büyük bir özen göstermiştir ve bu gazetelerden hiç biri Lenin'in yazılarından ötürü kapatılmamıştır.

Lenin, burjuvazinin legal işçi basınını engellediği, susturduğu koşullarda illegal parti basınının son derece büyük önemi olduğunu söylüyor: *«Biliyorum ki, bizim bolşevikler büyük bir durgunluk içindeler ve illegal materyeller, bildiriler hazırlamak için çok büyük emek gerekecek. Ama ben bunda ısrar ediyorum, çünkü bu yaşamın istemidir, hareketimizin istemidir. Illegal olarak açık, serbest, gür sesle konuşan bildiriler ve diğer materyeller çıkarılmalıdır.»* (C. 34, s. 86.)

Lenin, 1913 yılının yazında RSDİP Merkez Komitesinin toplantısıyla ilgili hazırladığı kararlar arasında şuna ağırlık veriyor: *«Toplantı, yığınların devrimci savaşımının son zamanlarda keskinleşmesini ve bu savaşımın her yönlü ve tam olarak aydınlatması zorunluğunu gözönünde bulundurarak – bunun legal basında yapılması olanaksızdır – illegal parti yayınının hızla geliştirilmesi gerektiğini, illegal bildiriler, broşürler ve diğer materyallerin yanısıra illegal parti organının da daha sık ve düzenli çıkarılması zorunluğunu önemle belirtir.»* (C. 24, s. 54.)

Lenin, 1920 yılında Komünist Enternasyonal'in 2. Kongresi için hazırladığı tezlerde de şöyle diyor: *«... Öte yandan tüm koşullarda illegal çalışmayla sınırlanmamak, tüm güçlükleri aşarak, eğer gerekirse sık sık adları değiştirilen çok değişik legal basın organları çıkararak, legal örgütler kurarak legal çalışmayı da sürdürmek gerek ...*

Komünist partileri işçiler arasında yığınsal olarak dağıtılacak yeni tip periyodik basın yaratmalıdır: Birincisi, legal basın, kendine komünist demeden ve kendinin komünist partisine bağlı olduğunu söylemeden, Bolşeviklerin 1905'ten sonra Çarlık hükümeti zamanında yaptıkları gibi en küçük legal olanaktan yararlanmayı öğrenmelidir; ikincisi, az sayıda da olsa ve düzenli olmasa bile, işçi matbaalarında çoğaltılan ve proletaryaya özgürce devrimci enformasyon veren ve devrimci belgileri ileten illegal bildiriler yayınlanmalıdır.» (C. 41, s. 194–196.)

Basın «özgürlüğü»

İzmir'de sıkıyönetim dayatıldıktan sonra, demokrasi güçlerinin açıkça seslerini duyurma olanakları büyük ölçüde sınırlandı. Şimdi ülkenin tüm büyük kentlerinde sıkıyönetim kol geziyor. İşçi sınıfının, demokratik güçlerin eylemlerini süngüyle bastırmak yetmedi. Sıra basına geldi ve Politika gazetesi yasaklandı. Bu yasak, basın özgürlüğüne büyük bir darbe indirdi. Ürün'ün kapatılması, Savaş Yolu'na, Yürüyüş'e, öteki ilerici basına çok yönlü baskıların uygulanmasından sonra, sıkıyönetim on yıllardır görülmeyen bir uygulamayla günlük bir gazeteyi yasaklıyor.

Politika gazetesi yıllardır ağır saldırılarla, tekelci basının baltalamalarıyla, ekonomik zorluklarla boğuşarak yayınını sürdürdü. Bu ilerici gazete, demokrasi savaşında sıralarından şehitler verdi. Gazete yöneticileri tutuklandı, yazarları ağır hapis istemleriyle bugün de koğuşturuluyor. Ali İhsan Özgür'ün öldürülmesi karşısında utanç verici bir suskunluğa giren sözde liberal basın, şimdi de Politika'nın yasaklanmasına seyirci kalıyor. Bu tutum, egemen sınıfların basına daha yoğun saldırılar yönetmesine, basın özgürlüğünün daha da yok edilmesine kapı açmaktan başka bir anlam taşımıyor.

Politika gazetesi daha şimdiden, çok daha güçlü bir biçimde yığınların elinde bayraklaşıyor. Komünistler, tutarlı demokratlar, ilerici güçler, emekçiler, Politika gazetesinin kapatılmasını basın özgürlüğü ve en temel insan haklarıyla bağdaşmayan yasa dışı bir tutum olarak protesto ediyorlar. Ulusal ve uluslararası dayanışma Politika'ya vurulan kilidi kırıncaya kadar aralıksız sürecektir.

Sıçramalı tırmanış

İşbirlikçi büyük burjuvazi tekelleşme, devlet tekelci kapitalizmine geçme, finans oligarşiye yükselme, çok uluslu-emperyalist holdinglerle, parasal odaklarla daha sıkı bağlaşmak yolunda atılımlar yapıyor. Demirel'in «yeni düzen» dediği budur. Faşist tırmanış ve militarist kliğin bugün dayatmak istediği zorbalık rejimi, süngüyle yol açmak istediği açık askersel diktatora çabaları buna dayanıyor, bu yoldadır. Bu tekelleşme sürecini hızlandırmak içindir. Militarist zorbalık, tekelci holdinglerin elinde vurucu güçtür.

Bu tekelleşme süreci giden, gelen hükümetlerin izledikleri politikanın temelinde yatıyor. Sıkıyönetimler de, 12 Mart da, onu kat kat aşan bugünkü uygulamalar da, işbirlikçi büyük burjuvazinin tekelleşme, devlete daha da egemen olma, holdingleri ona dayama girişimlerinin zincirinde halkalardır.

Bir yanda yoklar, kuyruklar, işsizlik, açlık, salgın hastalıklar halk yığınlarını kırıp geçiriyor. Öte yanda holdinglerin, bankaların, yerli-yabancı büyük firmaların, kumpanyaların aşırı kârları dağlar gibi yükseliyor. Süregen bunalımın tüm yükünü, faturasını işçi sınıfının, geniş emekçi yığınların, orta katmanların sırtına yükleyen hükümetler Koçlara, Sabancılara, tekellere daha geniş olanaklar, sömürüde daha üstün ayrıcalıklar sağlıyorlar.

Demirel, «Bana 100 gün» dedi. Ve, kurduğu destekli hükümette, kendisinin yanında, baş köşeye, MESS örgütünün eski başkanı Özal'ı danışman olarak oturttu. Holdinglerin, yerli-yabancı eli beratlı kumpanyaların has adamı «gölge Başbakan» oldu. Böylece, holdingler, tekeller hükümetin dizginlerini, devlet çarkında kilit yerlerini, yürütüm, yönetim manivelasını daha sıkı kontrolları altına alıyor.

Ve Demirel hükümeti, açtı «önlem paketini». Neler yok içinde! Özel sektöre, yerli-yabancı tekellere baklava, börek. Ye babam, ye! Halka sopanın kalın ucu. Özel sektörün, işbirlikçi-tekelci sermayenin devlet-kamu sektörüne girebilmesini zorlaştıran barajlar yıkılıyor, kanallar açılıyor. Kimi madenler, kimi işletmeler holdinglere, özel sektöre aktarılıyor. Devlet Planlama Örgütü dağıtılıyor; Maliye, endüstri, ticaret bakanlıkları gibi kurumlara, tekelci sermayenin konumunu daha da güçlendirmek için, yeni bürokratik yetkiler sağlanıyor. Piyasada fiyat kontrolü daha dolaysız holdinglerin-tekellerin eline veriliyor, onlara daha da serbestlik sağlanıyor. Devlete bu «işten» el çektiriliyor. Piyasada tekellerin, holdinglerin: Koçların, Hasların, Yaşarların, Sabancıların dayattığı fiyatlar vardır. «Ayarlama» — büyük vurgunlardır. Merkez Bankası kredi musluklarını holdinglerin kanallarına doğrudan doğruya akıtacak. Kontrolsuz, acımasız sömürü ve aşırı kâr yerli-yabancı tekellere. Sudan ucuz işgücü. Ucuz hammadde kaynağı tekellere.

Yabancı, çok uluslu tekellere yeni ödünler veriliyor. Gümrük duvarları daha da yıkılıyor. Damga resmi % 25'ten % 1'e indiriliyor. Bu alanda «bürokratik engeller» kaldırılıyor. Yerli-yabancı firmalar kazançlarını, vurgunlarını, dövizlerini istedikleri gibi, istedikleri kadar dışarı götürebileceklerdir. Yerli-yabancı sermayeler daha bir «özendirilecektir».

«Yeni» para ayarlaması denilen enflasyon, devalüasyon patlaması, paranın değerinin bitevíye ve çok büyük ölçülerde düşürülmesi halkın sofrasını eziyor, evini, ocağını başına geçiriyor. Bunalımların yükü böylesine sürekli biniyor yığınların üstüne.

Ve «önlemler paketi» esnafın, zanaatçıların, orta kesimin, tüccarın, atelyecinin nefesini kesiyor. Bu kesim korkunç bir yıkımla yüzyüze geliyor. İşbirlikçi «kasırga» iş adamlarından holdingçi Selçuk Yaşar: «Türkiye'nin baş ağrıları» başlığıyla çıkan bir yazısında işçilere yumruk sallıyor, orta katmanların homurdanmalarına kızıyor. Ve, atı alan tekellerin çoktan Üsküdar'ı geçtiğini söylüyor. Orta katmanlara, esnaf, zanaatçı kesimine, küçük burjuvaziye «teslim ol» diyor.

Demirel hükümetinin sunduğu «paket»te özel bir «buyruk» yer alıyor. Yerli ve yabancı tekellerin, sermayelerinin güvenlik içinde olmaları için, memlekette «durağan», «dingin» politik bir ortam sağlanmalıdır. İşte bu «durağanlığı», bu «dinginliği» yerine oturtmak için sıkıyönetim komutanları, Genel kurmay başkanı, ordu, jandarma birliklerini özellikle İzmir'de Tariş işçilerinin üzerine tankları, topları, helikopterleri sürdüler. Yığınsal tutuklamalar gırla gidiyor. Kışlalar, okullar, cezaevleri ağız-ağıza dolduruluyor. Yoklar, kuyruklar uzuyor. Faşist terör tırmanıyor. İşletmeleriyle, bankalarıyla, devlet mekanizmasıyla, ordusu, polisi, Amerikalısı, MİT'i, CIA'yi, IMF'siyle işbirlikçi tekelci büyük burjuvazi ağalığını güçlendirmeye çalışıyor.

Ve, memlekette sınıf savaşları bundan ötürü böylesine sertleşiyor. Ulusal Demokratik Cephe sorunu bundan ötürü daha da güncelleşiyor. Tekellerin barbarlığına, zorbalıklarına karşı işçi sınıfının, onun çevresinde tüm ulusal güçlerin savaş, eylem birliğini güçlendirmek. Örgütlenmek. Örgütlü savaş — utkudur!

Yaşasın Tariş direnişimiz!

Türkiye işçi sınıfı tarihine, Tariş direnişi kanla, kurşunla yazıldı. Türkiye proletaryasının bu yiğit evlâtları, onlarla dayanışmaya geçen genel grevci işçiler, milyonlarca emekçiyi uyandırdı. Onlara direniş gücü aşıladı. Tariş direnişi çevrende kümelenen fırtına bulutları arasında bir şimşek gibi çaktı. Önümüzde duran görevleri aydınlattı. Komünistler, TKP yığınların bu savaşından ders çıkarıyor.

Taris direnişi, Türkiye işçi sınıfına dostlarını, düşmanlarını tanımak için eşsiz bir deney oldu. Demirel hükümeti, miiltarist klik yerli ve yabancı tekellerin çıkarı için Tariş'te görülmemiş boyutlarda saldırıya geçti. Direnişi ezmek için onbinlerce asker ve polisi, tankları, topları ve helikopterleri işçilerin, emekçilerin üzerine sürdü. Egemen sınıfların değil erki, en doğal hakları bile kendi isteğiyle vermeyeceğini gösteren bu deneyi halkımız unutmayacaktır. Sınıf savaşında burjuva yasalcılığının ve burjuva «parlamentarizm»inin zehirli etkisini kırmanın özel önemini kavrayacaktır. Devrim ister barışçı, ister barışçı olmayan yolu izlesin devrimci zor kullanım olmadan utkuya ulaşılamayacağını böylesi deneylerde çelikleşerek öğrenecektir.

Gün silâha sarılma ve ayaklanma günü değil. Egemen sınıflar böylesi bir serüven yaratmak için yanıp tutuşuyor. Tariş direnişinde bu kanlı taktik en kaba biçimde uygulandı. Demirel hükümeti, direnişçileri silâhlı çatışmalara sürüklemek için her şeyi yaptı. Fabrikalarda disiplinle direnen işçilerin provokasyona gelmemesi üzerine, saldırıyı mahallelere yaydı. Özellikle goşist gurupların var olduğu yerlerde, bunları bilinçli olarak kışkırttı. Tariş direnişinde ortaya çıkan tüm çatışmaların sorumlusu hükümettir, militarist kliktir. Direnen işçiler, emekçiler kendilerini barikatlarda savunmak zorunda kaldılar. Bunun terörcülükle uzak yakın ilgisi yoktur. Bunu anlamayan bir kimse, değil Marksist, demokrat bile olamaz.

Komünisti hem serüvenciden, hem de sınıf uzlaşmacısından ayıran kızıl şerit buradan geçer. Tariş direnişinin ön sıralarında savaşan komünistler, tüm direniş boyunca işçileri ve emekçileri egemen sınıfların taktiğine karşı uyardılar. Goşist gurupların silâhlı serüvenciliğine karşı aralıksız savaştılar. Polisin, jandarmanın işçileri, emekçileri köşeye sıkıştırdığı, silâhlı çatışmaya bilerek yol açtığı zaman, bir tek

(Devamı 6. sayfada)

Ordu

Militarist klik yarı-askersel zorbalık rejimini yasallaştırma çabası içinde. Şimdi, holdingçi basın, TRT, bu girişimin politik ve psikolojik ortamını oluşturmaya çalışıyor. Öte yandan, militarist klik bu uğursuz eyleme girişmeden önce, kendi «cephe gerisi»ni güçlendirmeye çabalıyor.

Sözüm ona «parlamenter rejim»e bağlılık yemini eden işbirlikçi, tekelci burjuvazinin kanlı plânları Tariş olaylarında ve tüm ülke ölçüsünde süregiden yığınsal tutuklamalarda, işkencelerde kendini gösteriyor. «Politika» gazetesinin basın özgürlüğü çiğnenerek kapatılmasından sonra meydanı nerdeyse boş bulan burjuva basını militarizmi körüklüyor, orduyu yaşama daha dolaysız karışması için vargücüyle kışkırtıyor. MİT'in has adamlarından «Hürriyet» holdingin yazarı Arcayürek bir askersel devirme olasılığından söz ediyor ve hem Erbakan'ı, hem de Ecevit'i açıkça böyle bir korkutmacayla hizaya sokmaya çalışıyor.

Militarist kliğin «cephe gerisi»ni güçlendirme girişimleri, faşist 141–142'nci maddelerin de askerlerle ilgili cezaların arttırılması girişimiyle hızlandı. Orgeneral Evren, yıl başındaki ültimatomun verilmesi öncesinde ordu birliklerini dolaştığında, binlerce subay ve assubayın temizleneceğini çeşitli toplantılarda açıkladı. Bu baskıların yanı sıra subay ve assubaylara militarist kliğin holdinglerle, Pentagonla kurduğu işbirliğini dayatma çabaları da alabildiğine sürüyor. Bu amaçla, geçtiğimiz aylarda, birçok askersel biklikte bir dizi toplantı yapıldı. Bu toplantılarda, generaller, OYAK üzerine göstermelik de olsa bir tartışma açtılar. Burada subaylara ve assubaylara OYAK yasasında değişiklik yapma ve genellikle OYAK'ı ordunun çoğunluğuna destekletme yönünde baskılar yaptılar.

Militarist kliğin bu ordu içi manevraları daha şimdiden, geniş tepkilere yol açıyor. Özellikle er ve assubaylar arasında ve generallerin dışında kalan subaylar arasında bir dizi sorunda hoşnutsuzluk büyüyor. Sözünü ettiğimiz OYAK ile ilgili toplantılarda bu hoşnutsuzluk su yüzüne çıktı. Subay ve assubayların büyük çoğunluğu OYAK'a, bu emperyalist kumpanyaların uzantısı ve bir avuç generalin güç kaynağına karşı çıktılar. OYAK için yapılan kesintilerin kaldırılmasını istediler. Dahası var. Subay ve assubaylar, özel yaşamlarına MİT'in doğrudan karışmasına, sudan gerekçelerle verilen onur kırıcı cezalara, subay ve assubayların istedikleri gazete ve kitapları okumalarına konan yasaklara karşı seslerini yükseltmeye başlıyorlar. Ordu birlikleri içinde «kışlada demokrasi» belgisi güç kazanıyor. En önemlisi şu: Ordunun halka karşı vurucu güç olarak kullanılmasına, sözde ulusal savunma için ayrılmış güçlerin banka, işletme, dükkân ve karakol bekçiliği görevlerinde kullanılmasına karşı haklı bir tepki boy veriyor. Yurtsever subaylar, «Biz işgal ordusu muyuz?» diye soruyorlar. Orduyu, NATO emrine verenler, orduyu içte halkımızın karşısına çıkarıyorlar.

Sıkıyönetimin kaldırılması ve askerin kışlaya dönmesi isteği ordu sıralarında artan bir yandaş yığını buluyor.

Erken seçim manevradır

İşçi ve emekçilerin artan saldırılara, yaşamı ateşten gömlek haline getiren bunalıma karşı kabaran hoşnutsuzluğu giderek güçlü, yığınsal eylemlere doğru yol alıyor. Gericiliğin saldırılarını püskürtmek, demokratik konumları savunmak ve güçlendirmek için ortam giderek olgunlaşıyor.

Bu ortamın oluşmasını engellemek, ve bugünkü yarı askersel zorbalık rejimini güçlendirmek amacıyla işbirlikçi, tekelci burjuvazi erken seçim taktiğini ileri sürüyor. Bugünkü anti-demokratik, baskıcı ortamdan yararlanarak yığınların oyunu çalabileceklerini ve böylece de parlamentodaki konumlarını güçlendirebileceklerini tasarlayan AP, MHP, CGP gibi gerici, halk düşmanı partiler, erken seçim manevrasında birleşiyorlar. «Frankfurter Allgemeine» gazetesi FAC tekelleri adına, «erken seçim» manevrasını destekliyor.

CHP yöneticileri kendileri için daha büyük bir yıkım olacağını bildikleri için bir yandan erken seçime karşı çıkmaya çalışıyorlar, diğer yandan da sınıf savaşındaki sertleşmeden korktukları için ve parti içinde sağ kanadı güçlendirme hesaplarıyla erken seçim istemini ileri süren gericilikle uzlaşma yolunu açık tutuyorlar.

Gericilik erken seçim manevralarını «parlamenter» rejimi «işletmek», «korumak» gibi demagojik çıkışlarla örtmeye çalışıyor. Ama daha şimdiden yarı askersel bir zorbalık rejimi dayatılmıştır. Militarist kliğin etkisi altındaki parlamentonun ülkenin yazgısını belirlediğini kim söyleyebilir? Bütün önemli politik ve ekonomik kararlar Washington'da, Bonn'da, UPF' merkezinde, Milli Güvenlik Kurulunda ve tekellerin

(Devamı 7. sayfada)

Yaşasın Tariş direnişimiz

(5. sayfadan devam)

komünist işçileri bu alçakça saldırı karşısında yalnız bırakmadı. Bugün de, TKP, şanlı Tariş direnişini burjuvazinin karalamalarına karşı en önde savunuyor. İşçiler, bu direnişten şimdi serüvenciliğin ve teslimiyetçiliğin işçi hareketi için ne denli zararlı olduğu sonucunu komünistlerin yardımıyla çıkarıyor. Yığınların bu savaşı, tüm ilerici güçleri eğitiyor.

Savaş sürüyor

Tariş direnişi bugün de başka biçimler altında sürüyor. TKP, Tariş direnişinin başarı yolunu daha en baştan çizdi. Bu yol, Tariş işçileriyle en geniş dayanışmayı aktif olarak örgütlemek, sınıf düşmanının tüm güçlerini Tariş'e yığmasını önlemekti. Türkiye işçi sınıfı bu yola koyulmuştur. Eğer egemen sınıflar Evren'in deyimiyle çok daha yığınsal olarak «kan dökmeyi göze alamadıysa», bu, iki İzmir çapındaki genel grevin, köylü, esnaf dayanışmasının sonucunda oldu. Şimdi işçilere tepeden akıl vermeye yeltenenler var. Kimileri «direnmemek daha iyiydi» diye papaz kılığında ortaya çıkıyor. Bunların başını CHP sağ kanat yöneticileri çekiyor. Kimileri de bir avuç Tariş işçisinin sonuna kadar «silâhlı eyleme» sürüklenmeyişine kızıyor. Bunlar da Halkın Kurtuluşu benzeri terör çeteleridir. Komünistler ise, «Tariş işçisinin saçtığı kıvılcımı, milyonlara yaymak, dayanışmayı ülke ölçüsünde daha aktif olarak örgütlemek gerekir» diyorlar. Sınıf dayanışması ve demokrasi güçlerinin dayanışması bundan sonraki her yerel direnişin de utku anahtarıdır. İşçiler politik savaşımda yer alan partileri, örgütleri bu direnişteki taktikleriyle bir kez daha tanıma fırsatı buldular.

Çiğli operasyonunun gürültüsü CHP yöneticilerine Tariş direnişinin haklılığını çoktan unutturdu. Goşist guruplara gelince, bunlar, binlerce işçinin işlerinden atıldığı, bir o kadarının tutuklandığı yangın yerinden başka serüvenlere doğru yelken açtılar. Şimdi Tariş direnişini kaldığı yerden başarıya ulaştırmak komünistlerin ve bağlaşıklarının omuzlarındadır.

Tutuklanan tüm işçilerin serbest bırakılması, için, işten atılanların işe alınmaları için, faşist komandoların fabrikalardan kovulması için, Tariş'e tekellerin el koymasını önlemek için; Tariş'te 11 bin işçinin ve 80 bin kooperatif ortağı köylünün denetimi için savaş sürecektir.

«Kooperatiflerden elini çek!»

Bu belgi, bugün 2 milyon Köy-Koop üyesi çiftçinin, 80 bin Tariş ortağı üreticinin, Antbirlik, Halk Koop gibi üretici ve tüketici kooperatiflere üye yüzbinlerce emekçinin güncel savaşım belgisi oluyor. Bu belgi, kır emekçilerinin Tariş işçileriyle dayanışma eylemlerinde, pahalılığı, kıyımları ve baskıları protesto miting ve yürüyüşlerinde ete kemiğe bürünüyor.

Ege'nin 80 bin küçük ve orta üreticisinin ortak malı Tariş'e karşı 20 bin kişilik polis ve ordu birliklerinin tanklı-panzerli saldırısı Demirel hükümetinin, Holdinglerin kooperatifler üzerindeki oyunlarını, planlarını açığa çıkardı. Amaçları: yüzbinlerce, milyonlarca küçük, orta ve hatta varlıklı üretici kesiminin birikimlerine el koymak, en geniş köylü yığınlarının ekonomik-demokratik örgütlerini, kooperatifleri ele geçirmek, bunları Koçların, Sabancıların, Eczacıbaşıların, Ilıcak'ların arpalığı durumuna getirmektir. Holdingler ve emperyalist tekeller, Türkiye'de demokratik kooperatifçilik hareketinin, özellikle tarım-üretim-satış kooperatiflerinin gelişmesini, kendi sömürücü ve soyguncu çıkarları karşısında büyük bir engel olarak görmüşlerdir.

Köy-Koop genel başkanı Nedim Tarhan 7 Şubat günü düzenlediği basın toplantısında şöyle dedi: «*25 Ocak 1980 günlü ,Resmi Gazete'de, yabancı sermayeye çağrı niteliğinde bir çerçeve kararnamesi yayınlandı. Yapılan bu çağrı ile yabancı sermaye ve yerli Holdingler köylerimize, bağlarımıza, bahçelerimize ve ahırlarımıza kadar davet edilmektedir...*«

Amerikancı, Holdingçi Demirel hükümeti köylerimize, bağlarımıza, bahçelerimize kadar davet ettiği tekelci sermayeye ordu süngüsüyle, tankla-topla yolu açmaya çalışıyor. Süngüyü işçinin, üretici köylünün göğsüne dayarken, Milli Aydın bankasındaki 80 bin Tariş ortağı üreticinin 2,5 milyar Lira sermayesine el koyuyor. Gübreye, mazota, tarım ilaç, araç ve gereçlerine yüzde 500 oranında zam yaparken, bunları milyonlarca üreticiye uygun fiyatlarla sağlıyan Köy-Koop'un yetkilerini kısıtlıyor.

Ama Demirel'in «açlık paketi»nin yaktığı, yıktığı 30 milyon kır emekçisi: topraksızı, aztopraklısı, orta çiftçisiyle ayağa kalkıyor. Köylünün tepkisi yığınsal gösterilere, yürüyüşlere dönüşüyor. Samandağ'ın 2 bin köylüsünün 7 kilometrelik yürüyüş boyunca «Kooperatifler canımız, faşizm can düşmanımız» diye haykırması kırsal kesimdeki bu uyanışı simgeliyor.

Erken seçim manevradır

(6. sayfadan devam)

kendi öz örgütlerinde alınıyor, hükümet ve sıkıyönetimce uygulanıyor. Parlamentoya ise yalnız bu kararları onaylamak düşüyor.

Gerici, egemen güçler gerçekte parlamenter rejimi işletmek demagojisiyle, demokratik hak ve özgürlükleri daha da kısıtlamak için Anayasa'da değişiklik yapmak, başkanlık sistemi biçiminde Cumhurbaşkanının yetkilerini genişletmek, Danıştay'ın, Yargıtay'ın ve Anayasa Mahkemesinin görevlerini sınırlamak istiyorlar. Bu çabalar militarist kliğin politik yaşamda daha dolaysız etkinlik kurmak, demokratik güçlere uygulanan terörü yasalaştırmak, girişimiyle sıkı sıkıya bağlıdır.

TKP, başkanlık sistemine kesinlikle karşıdır. TKP, egemen çevrelerin erken seçim manevralarını sürekli açığa vuracak, bunalımdan çıkış yolunun en geniş demokrasi güçlerinin eylem birliği ve yığınsal direnişi olduğunu belirtecek, bu yöndeki savaşını daha da güçlendirecektir.

Ulusal sorun

(4. sayfadan devam)

ulusal baskıya ve ayrıcalık politikasına karşı omuz omuza direnişler içinde şimdiden kuruluyor, güçleniyor.

TKP'nin ulusal sorunla ilgili politikası ilkeseldir, açıktır. TKP'ye göre, Kürt ulusu, kendi yazgısını kendisi özgürce belirlemelidir. Bu hak hiç bir ulusun ve ulusal azınlığın elinden alınamaz. Ayrılma, ayrı devlet kurma hakkı olmadan, ulusların hak eşitliğinden söz edilemez. Yarım yüzyıldan beri gelip giden hiçbir burjuva hükümeti, milyonlarca Kürt emekçisine Türkiye Cumhuriyeti içinde kalmak isteyip, istemediğini sormamıştır. İleri demokratik devrimin hükümeti bu soruyu soracaktır. Ve TKP inanıyor ki, böylesi bir devrim içinde çıkarlarının bilincine varan milyonlarca Kürt emekçisi, devrim kaçağı Kürt burjuvalarının ve toprak ağalarının milliyetçi, ayrılıkçı politikasında değil, Türkiye işçi sınıfının, hangi somut biçimde olursa olsun, birlikçi politikasına kulak verecektir.

Sendikalardan elini çek! Tutuklu sendikacılara özgürlük! İşten atılan işçilerle dayanışma. Ücretleri arttırmak, demokratik kazanımları korumak için eylem birliği!

MILITANLARDAN

Savaşacağız... savaşıyoruz...

Sakarya ilerici güçleri Amerikancı-Sıkıyönetimci Demirel hükümetinin işbaşına gelmesi ile göreve getirilen eski Erzurum valisi faşist Sabri Turan ve onun yandaşı Emniyet Müdürünün baskıları ile karşı karşıya. Bunlardan güç alan gerici-faşist militanlar istedikleri gibi at oynatacaklarını sanıyorlardı. Ve 26 Ocak 1980'de şanlı Afgan devrimine karşı miting ve yürüyüş düzenlediler. Miting öncesi estirdikleri terörle ilericileri sindireceklerini sandılar. Ancak ilericiler, yurtseverler boş durmuyordu. 26 Ocak günü faşist naraları sürerken ilerici gençler, «Yaşasın Afgan devrimi» «Kahrolsun faşistler» belgilerini atarak bir gösteri düzenlediler. Aynı akşam ise komünist ozan Nazım Hikmet'in 78. yıldönümü ile, TKP'nin kurucusu M. Suphi ve 14 yoldaşının Karadeniz'de katledilişinin 59. yıldönümü nedeni ile bir gece düzenlendi. Geceye TİP ve TSİP de katıldı. Eylem birliği daha da güçlendi. Polis geceye 400'ün üzerinde görevli yığdı. Sandı ki, yıldıracaklar... Sandı ki korkutacaklar... Ve üzerinde «Nazım Hikmet aramızda», «28–29 Ocak'ı unutmadık!» M. Suphi, N. Hikmet ve İ. Bilen'in portrelerinin bulunduğu pankartları indirtmek istediklerinde «TKP'ye özgürlük!» «TKP 60 yaşında!» «Bilen yoldaş aramızda!» «Nazım Hikmet aramızda!» «15'ler başlattı, yüzbinler sürdürüyor!» belgileri salonda yankılanınca, polis pankartlara elini süremedi. Gecenin ortalarında faşist valinin «geceyi dağıtın» emri, salondaki çelik disiplin karşısında eridi gitti. Polis geceyi dağıtamadı. Ve bu görkemli gece enternasyonalist ozan Nazım Hikmet'e ve 15'lere yaraşır bir biçimde son bulurken, salondaki tüm ilericiler Enternasyonal marşını hep bir ağızdan söyleyip «Söylenecek bu türkü» belgilerini haykırdı.

İşte 26 Ocak'da Sakarya ilerici gençliği, ilerici liselileri, ilerici kadınları, eğitim emekçileri, sağlık emekçileri burjuvaziye ve de maşası faşist polislere gereken dersi verdi.

Sakarya'dan bir işçi

PARTİ YAŞAMI

Eylem ve görev

Yığın hareketlerinin yükseldiği koşullarda, TKP MK Politik Büro'sunun 3 Haziran 1979 günlü Açıklama'sında da belirtildiği gibi, sübjektif etkenin başta komünist partisinin rolü daha da artıyor. Birbirine bağlı bir dizi sorun bu koşullarda gündemin baş yerine geçiyor. Parti örgütlerini güçlendirmek ve yeni koşullara uygun nitelikçe geliştirmek; yığınlardan kopmamak, onlardan öğrenmek; yığınların önünde yürümek, onları eğitmek; savaş alanına çıkan yeni kadroları parti çevresinde örgütlemek ... Milyonlarca emekçinin çoğunluğunu kazanma amacı temelinde bu görevleri yaratıcılıkla çözmek için yapılan çalışmaları bir kat daha yoğunlaştırmak gerekiyor.

Partiyi güçlendir

Parti örgütlerini güçlendirmekte tutulacak ana halka, fabrika, işyeri örgütlenmesi olarak gündemde duruyor. Türkiye'nin bütün kentlerinde örgütlenen TKP, gücünü parti kalesi olan fabrikalardan alıyor. Bunun yanısıra bugün köylerde kurulacak her yeni parti örgütü TKP'nin güçlendirilmesine yeni bir boyut kazandıran bir adım olacaktır. Parti örgütlerimizin, fabrikalarda, işyerlerindeki çalışmaları yeni çizgiler kazanıyor. Egemen sınıflar savaşı sertleştiriyor. Bu durum, legal sendikal eylem biçimlerinin dışında işgal, direniş gibi değişik savaş biçimlerinin kendiliğinden yaygınlaşması sonucunu doğuruyor. Parti örgütleri, böylesi savaşımları örgütleme ve yönetme yeteneklerini daha da güçlendirmek göreviyle karşı karşıyadırlar.

Yığınlarla birlikte yürümek, onların nabzını elde tutmaya bağlıdır. Komünist «ne yapacağını» bilmek için yığınlardan öğrenmek zorundadır. Proletaryaya «akıl hocalığı» yapmaya yeltenen küçük burjuva aydınlarından kökten ayrı bir tutumdur bu. Eyleme katılan yığınların isteklerini, bilinç durumlarını ve psikolojilerini yakından tanımak, iyi incelemek onları ileriye doğru, gerçek sınıf bilincine doğru ilerletmenin çıkış noktasıdır. Ancak böylesi bir incelemeyle yığınların tümünü kavrayacak ve eylemi ileri götürecek canlı, net belgiler ortaya atılabilir. Yığınlardan kopmamanın yolu budur.

Önderlik

Yığınlara önderlik, yukarda belirtilen iki etmen, fabrikalarda ve köylerde hem güçlü, hem yığınların nabzını elde tutan bir parti örgütü olmadan başarılamaz. Ama, önderlik yalnız bunlarla sağlanamaz. Parti önderliği, yığınların güncel istemlerini partimizin öne koyduğu politik hedeflere bağlamak, yığınları politik savaşıma aktif olarak çekmek ustalığı gerektirir. Yaşam, emperyalizme bağımlı bu çürüyen kapitalist düzeni halkın gözünde yerden yere çalmak için bugün daha da çok olanaklar veriyor. Önemli olan bunları sıcağı sıcağına değerlendirebilmeyi başarmaktır. Düzenin halk düşmanı özünü halkımızın bilincinde açığa çıkaran politik gerçeklerin sergilenmesini örgütleyebilmektir. Böylesi bir ajitasyon hiçbir «heyecanlandırıcı terör»ün başaramıyacağı devrimci sonuçlar doğuracaktır. Yığın eylemleri yükseldikçe, ideolojik savaşımın da önemi azalmak şöyle dursun, daha da artar. İçi kof «devrimci» gevezelikle değil, burjuva reformizminin sağ ve «sol» oportünizmin ortaya çıkan her bir belirtisiyle somut olgular temelinde ardıcıl savaş yürütmekle yığınların bilinci yükseltilir. Yığınlar, direnişlerin en sert aşamalarında komünistlerin özverisini, sınıfına bağlılığını tanıdıkça, partimizin ajitasyonu, bizim belgilerimiz, politik amaçlarımız ve Marksçı-Leninci doğrultumuz milyonları etkileyecektir.

Ortaya çıkan her yığın hareketi, yalnız devrimci savaşımın olanaklarını genişletmekle kalmaz. Savaş alanına yeni, genç, canlı güçleri de çıkarır. O güne kadar bilinmeyen yeni işçi önderleri böylesi eylemlerin ürünüdür. Parti örgütleri böylesi işçi önderleriyle sıralarını güçlendirmek için şimdi çok daha geniş olanaklara sahiptirler.

Son olarak bir noktayı daha vurgulayalım. Bunalım koşullarında şurada ya da burada ortaya çıkan bir yerel direniş, umulmadık anda memleketin dört bir yanında milyonlarca emekçiyi eyleme çekebilir. Komünist partisi böylesi bir süreci nasıl hızlandırabilir? Bu, hergünkü parti çalışmalarının yanısıra, böylesi bir direnişin ortaya çıktığı anda aktif harekete geçmeye bağlıdır. Direnişin olduğu yerler dışındaki parti örgütlerinin, o direnişle en geniş dayanışmayı örgütlemek için tüm çabalarını yoğunlaştırmaları bugün her zamankinden daha zorunludur. Eylem birliği alanında atılan adımlar, bu görevin üstesinden gelmek için parti örgütlerimize yeni olanaklar sunuyor.

Kölelik anlaşmasına, DGM'lere, zorbalık yasalarına, açlık paketine, silâhlanmaya ve ölüm füzelerine karşı en geniş demokratik güçlerin eylem birliği için ileri!

Açıklama

TKP MK Politik Bürosu son toplantısında, TKP'nin 60. kuruluş yıldönümünü bütün bir yıl boyunca partiyi güçlendirmek, politik etkinliğini arttırmak, yığınlarla daha sıkı bağlanmak için savaşarak kutlama kararı aldı.

Türkiye işçi sınıfının Marksçı-Leninci, enternasyonalist öncüsü TKP, kuruluşunun 60'ıncı yılında Mustafa Suphi'lerin şanlı yolunda, çetin savaşlar içinde yürüyor. Türkiye halkının tüm ulusal demokratik savaş geleneklerini komünistler yaşatıyor. Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin etkileri ve ulusal kurtuluş savaşımızın ateşleri içinde doğan TKP, bugün Türkiye politik yaşamının ayrılmaz bir parçası, ulusal çapta örgütlenmiş bir parti olmuştur. TKP, işçi sınıfının tarihsel öz görevini yerine getirmesi için, onun birliğini kurmak için savaşıyor. Ulusal demokratik cephe içinde tüm halkın güçlerini birleştirmek, sosyalizme açılan ileri demokratik devrimi utkuya ulaştırmak yolunda ilerliyor. Hiç bir yasak TKP'nin bu savaşını durduramamıştır, durduramayacaktır.

TKP'nin tüm örgütleri partimizin 60'ıncı kuruluş yıldönümünü *«partiyi güçlendir, TKP'ye gir!»* belgisiyle karşılıyorlar. Bu şanlı onur yılında kadrolarımızın göstereceği eylemlilik, emperyalizme, işbirlikçi, tekelci burjuvaziye, militarist kliğe karşı tüm halkımızın barış, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için savaşını daha da güçlendirecektir.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
Politik Bürosu

20 Şubat 1980